

Ob vrnitvi.

(Prijatelju *dr. M. O.*)

Prisrčno bodi mi objet,
Iz Rima daljnji moj popotnik!
Objet prisrčno bodi spet;
Dobrot te sprimi vseh Dobrotnik!

Na rôdna si se vrnil tla.
Srcá mi blaženo razvnetje
Na dan zdaj sili čustva vsa,
Kar sem jih nosil sedemletje.

Življenje vse mi ni lagál,
Ni zdaj mi tvoj pogled ne laže:
Prijatelj stari si ostal,
Tvoj glas in tvoj pogled mi kaže.

Hebrejcem steber je nekoč
Ponoči svetel, črn podnevi,
Pot rešno kazal dan in noč,
Da jezi so ušli kraljevi.

Tak steber od Boga poslan
Prijatelj pravi je vsakomu,
Na poti lajša trudni dan,
Sladi mu težko noč na domu.

Duh božji, cerkvi zvest in mil,
Narekal sam je v bukve njene:
Kdor je prijatelja dobil,
Zaklad je našel drage cene.

Obilo ti je dal darov
On, ki je dober in usmiljen.
Na delo si prišel domov,
Duhovnik vekomaj maziljen.

O delaj za svoj narod zdaj,
Napolnjen svetega zanosa!
In delo sleharno krepčaj
Ti blagoslova božja rosa.

A kakor ti, jaz delal bom,
Dokler me zemlja ne zagrebe,
Za božjo čast, za dragi dom
S teboj bom živel in — za tebe.

Anton Medved.

In ti si mi prijatelj, brat.
Neznán mi čút je v dušo legel,
Ko videl sem te prvokrat,
V desnico prvokrat ti segel.

Sorodni duši dve spoji —
O zdaj mi jasen oni čút je —
Na vek z demantnimi vezmi
Sestanka prvega trenutje.

Glej, pómlad sije iz nebes,
Vsa lepša od vrnitve tvoje,
Na vejah zélenih dreves
Vse lepše drobna ptica poje.

Preлива balzam se v srcé
Iz žarkov, cvetov in napevov,
V globokih prsih se budé
Zamrle slutnje lepših dnevov.

Dviguje me duha perut,
Nazaj k mladostnim vzorom plava
O lep prijateljski je čút,
Kot véčno lepa je narava.

V domačo si se vrnil vas,
Ljubeči materi v naročje.
Spet čuješ tisti sladki glas,
Ki sega v dušo najglobčje.